

Donatiu del doctor Danes T.

L'ALU

Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

NUM. 3

OLOT 8 D'AGOST DE 1914

ESTIU I

№ 2738

El preu del nombre corrent el posem ben baratet perque estigui a l'alcanc de tots els capitalistes: **10 CTS.** però el del nombres atrassats serà una miqueta més car: **20 CTS.**, perque lo atrassat és més antic, i ja se sab que les coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

Homes un xic cèlebres

El senyor Papitu, Republicà a Ripoll

HOMES I FIGURES

La plàstica del senyor Papitu de Ripoll es la d'un home ni alt, ni baix, de carns fofes i mitj grasses, amagades amb unes vestimentes que no han sigut mai fetes per un sastre de primera, ni de segona, ni de tercera probablement. Els cabells, que no abunden en la seva clepsa—perque 'l servell exepcional li xucla totes les mate-ries capilars—, son revolucionaris i indomables com el seu caràcter; es allò de *pocs i mal avin-guts*. La seva veu es prima i rogallosa com d'un fonògraf espatllat, i, barrejada amb la seva ora-toria fàcil i cridaire, produeix uns efectes sem-blants a l'oli de resina. El pamet diriem que's bastant groller, si no tinguessim por de que se'ns enfadés; els ulls, desgraciadament una mica ma-laltissos, els amaga amb unes vidrieres negres, com també son negres els bigotis que porta so-bre'l llavi superior. ¿Cabells negres, bigotis negres i vidrieres negres? vaja, sí, sembla uns funerals de pagès. Al primer colp de vista dirieu que's un secretari de poble rural—*in illo tēmpore* creiem que n'havia sigut—, d'aquells que's fiquen per tot arreu, encara que no'ls hi demani ningú.

La primera llum de la seva vida impetuosa la va veure en la capital de la comarca ripollesa, com ja diem al principi, en la sequencia del seu nom de pila; i d'allí va venir a fer estança en l'allavors vila d'Olot per a portar-nos—deia ell—aires nous de civilització que necessitava la nos-tra antiguetat, digna d'esser exposada en l'armari d'un museo arqueològic d'importancia. I ell, per això havia d'esser també alguna cosa d'importan-cia; i aixís, en les agradoses hores somnolentes de la sesta, com no tenia res a fer—perqué era novell—romania assentat en son despatx, polsós i buit—*el vacío*— amb el cap cim dels seus brassos i'ls brassos cim de la taula, i tot sentint el batre d'ales de les mosques i mosquits i'l dolç pessigolleig de altres insectes, somniava en ser rei, diputat, mu-nicipal o quefe de burots. ¡Qui li havia de dir que'n els dies de l'esdevenidor veuria realitzats els seus ensomnis, alcançant una concejalía i una vara de tinent, per obra i gracia de la bromista dictadura de l'Emperador Esteve II! D'ensà d'aixó, està més content que un *forterrier* amb una rata viva entre les potes; i te tant la deria d'exibir la vara, que, cada dia al llevar-se, pregunta a la seva dòna si hi ha cap professó. Vol que tots els empleiats el saludin amb tota cerimonia, encara que no siguin al carrer quan ell hi passa practi-cant l'honesta costum de cordar-se els botons de la bragueta; lloable feina que comensa al sortir de casa seva per anar cap al Casino, i que no termina fins que puja el primer graó de l'aristo-cratica societat.

Un amic ens contaba l'altre dia, que al entrar

el senyor Papitu de Ripoll al pis de casa seva, des-prés de finida aquella célebre i memorable sessió, en la que amb tota la seva democracia no va deixar parlar a cap dels seus companys de con-sistori i 's mostrá tant partidari—perque hi tenia majoría—del sacrosant aforisme: *Vols son trun-fos*, va tenir una agradable sorpresa. A la porta hi havia formades la seva bona senyora i les dos minyones, presentant armes. La minyona mes vella amb la blanca sopera la ma, la mes jove amb una llossa i la muller amb el tovalló. Passa ell magestuosament, i les que feien els honors tant merescuts, ajupen al cap i, totes a la una, esclat-en amb forta veu: *Honor i gloria al senyor Pa-pitu*.

A N'ELS ESCRIBIDORS PORNOGRÁFICS

Obrant en nostre xerinolística redacció una moltitud d'originals que apologien a la condem-nada pornografia, devem manifestar a n'els seus autors que s'han equivocat de casa, que aquí no es a càla *Humanidad*; ans al contrari, aixó es una casa honrada i santa i *en ella no se permite pornografiar*.

No extranyin, doncs, els pares dels articles bruts, que no'ls vegin publicats en les planes in-maculades de L'ALL, porque ja fa dies que s'avor-reixen en les escombraries. Sols admitirém els treballs que—una volta passats per la censura—bromejin de tothom, fassin *derroche de ingenio* i tinguin *un estilo seductor*, encara que tot aixó sigui una mica perillós.

SUCCESSOS DE L'ANY 1939

que coneixem per la nostra clarividencia

La passada setmana va quedar definitivament acabada la esplèndida tomba que'l nostre insigne patrici D. Josep J. Sacrest havia encarregat a n'el mai prou enlairat, notable i clàssic escultor D. Celestí Devesa.

Contra lo que tenia per costum, ha fet una verdadera obra d'art, en la que hi predomina la bellesa mística que tant caracteritza al seu autor. L'obra ha sigut admirada per tot el mon artístic, i la han reproduida les mellors revistes d'art, com *The Studio*, *Jugen* i *Art Decoratif*; sinembargo *El Deber* diu que'ls dos angels,—per nosaltres magistrals,—semblen dugues bogaderes amb els pi-cadors de rentar per ales. Es l'enveja i la passió política, les que fan escriure aixís al àcrata pe-riòdic.

Nosaltres felicitem coralment a D. Celestí, per la notable evolució que ha sofert el seu gust ar-tístic; ben diferent del que tenia quan, ara fa 25

anys, va projectar i construir aquella font sense aigua per a la família Masllorens.

**

La junta de nostre Museu-Biblioteca ha acordat per unanimitat donar les gracies oficialment a D. Joan Capdevila Coromina, per la altruista donació d'un barret de palla que éll usava en un temps que els barrets anaven molt cars.

**

Ha sigut proposat per a la Gran Creu per mèrits de guerra, D. Joan Gassiot Magret.

**

Ahir fou demanada, amb tot el ritualisme que s'acostuma en aquets cassos, la blanca ma de l'hermosa senyoreta Na Teresita Miró per a l'eminent enciclopedista d'aquesta ciutat, don Pius Freixa.

**

Sembla que definitivament, donats els grans treballs d'aquests dies, quedaràn nostres Ordenances Municipals, presentades en l'any 1914, del tot aprobades.

**

S'ha dissolt el Centre Sindicalista d'aquesta ciutat, que contava vint anys d'existència i amb cinc mil socis que pagaven la quota mensual d'una pesseta. Per lo tant ingressaven anyalment en la caixa de la societat dotze mil duros nets.

Fem constar això, perque els nostres lectors no suposin que desapareix per raons pecuniaries, sinó que la principal causa de la dissolució l'expliquen, socis que 'ns mereixen crèdit, dient que fa vuit dies va entrar a formar part de dit Centre el maquinista del ferro-carril d'Olot a Girona, D. Eveli Barnadas.

Aquí a Olot no 's parla d'altre cosa.

A «L'ALL» (1)

¡Ave, ALL conseqüent!
el poeta te saluda...
ara que'ts jove disfruta
i deixa que digui la gent.

Que t'estimin moltes nenes,
que t'entreguin el seu cor,
que no't caigui cap denúncia
i que'n totes les empreses
tinguis sort.

(1) Hem rebut pel correu interior aquest místic cant de salutació al nostre periòdic, que, per l'angèlic contingut i pel caracter monacal que tot ell respira, ha fet maliciar, per un moment, a n'algú de la redacció, si seria del predicador catequístic del diumenge passat.

Que no tinguis cap *cogida*,
que a la cangri no te fiquin,
que tampoc t'excomuniquin
en la teva llarga vida.

Que no rebis desenganys,
que la tinguis enlairada
i ben neta... la consciència;
i que sigui ta existencia
de molts anys.

DE RECATXONDIBILIS

En el silenci d'una d'aquestes nits d'estiu en que la naturalesa esclatada ens parla a tots de amor, passa per la fronda quieta i fosca dels bells jardins del Parc, una damisela. Voleia l'or irisat del seus cabells al impuls suau d'un ventitjol que porta flaires de magnolies, essencies delitoses de roses i clavells, i les notes d'armonia d'una cobla que entona la sardana en les llunyanies del boscatje. Passa sonrienta com l'angel de l'amor, llençant a tot arreu: les rutilancies enlluernadores dels seus ulls que reflexen la puresa dels blaus de la celistia, la gracia magestuosa de la dona mitològica que'ns simbolitza l'hermosura, i l'aire de la seva joventut novella que enrastra la copdicia del home enamorat.

Reina de belles deu ser la damisela, quan al seu pas atrau a una estolada d'amigues seves que juguen pel indret, i aixís l'enrotllen a abraçades i la besen entre música de rialles ignocentes.

Désprés de la franca efusió de les caricies, volen ajuntades amb la companya de la màgica simpatia, formant l'alegre grop esplèndida i fraganta toia com sortida dels jardins d'un nou Versailles, que 's desfà en l'enreixada portalada d'un chalet del carrer d'en Vilanova per a deixar-hi a l'hermosura peregrina.

Mentres en els aires perfumats s'hi encreuen els petons de despedida, eixits dels llavis amicals, en el cel hi naixen mes estrelles que contemplen engelosides l'entrada de triomf de la reginesca Pepita Sacrest.

DE SOCIETAT

Arrivo a casa a l'hora de sopar i la dona'm diu: Joanet, l'Hernandez del Casino ha portat aquesta invitació ¿hi anirem?... Miro i veig que conviden a los bailes que tendrán lugar en esta sociedad los días 1, 8, 22 y 29 de Agosto y 5 de Septiembre..... Sopem, mo lem-se i.... cap anar-hi, que diria el noi Mulet.

Arrivém al Firal i davant de càl Casino hi ha un estol de gentils i boniques senyoretetes mudades per anar al ball, que 'ns donen tentacions de deixar la dona. Pujem a dalt—amb la dona,—i....

¡oh, decepció! no mes hi ha músics que toquen alguns balls a corre cuita. Mentres-tant pujen totes aquelles noies, que no poden ballar, perquè no hi ha nois. ¡Si jo hagués sigut solter! ¡Mare de Deu, quin disbarat vaig fer de casar-me tant aviat!

Com que resultava menos que una reunió familiar, els músics s'en aprofiten, i amb la mandra que els hi es peculiar, toquen els balls seguits i curts, sobretot curts, acabant-se avants de les dotze, i quedant tant sols en el Casino en Tenas donant conversa al Sr. Jutglar i en Paquito fent el *tuti* amb el Conserge ¡Batúa, quin primer ball!

Nota de la Redacció.—Aixó es fet d'un dels casats mes joves i corridos dels de la colla, i serà el que es cuidarà d'anar als balls per a enterar a tothom de lo que hi passi.

SOMNI

Després d'unes eleccions d'aquestes que s'anomenen de «concentració política» i «de defensa administrativa» o que porten per lema electoral «viva la moralidad» i «abajo la política» (eleccions amanyades per tots els partits), un àpat de la victòria. ¿Victòria de què? ¿Victòria contra qui?..... Però a la fi victòria, i sobretot àpat, i sobretot brindis, i sobretot un parlament magnífic del senyor Carlets, descobridor del paper de fumar i d'una mena d'oratoria que fa reventar de riure. Més, per respecte als d'«El Deber» se l'aguanta tothom, car és sabut que en aquets senyors el riure els desespera.

S'aixeca, doncs, a parlar el Sr. Carlets—altrement dit «Demóstenes de La Garrotxa» i «Ciceró d'Olot» per la feconditat de la seva eloqüència gloriosa—en mitg d'una tempesta d'aplaudiments. No sembla sinó que ara s'acabin d'inventar les cadires de *rejilla*. El senyor Carlets està emocionadíssim.

«Senyors:—comença dient—Encaterinat amb el soroll de la passada lluita, soroll sense remor ni escàndol, digne de satisfer les nostres exigències més empipadores, i com cal a la formalitat i serietat i gravetat dels qui ens empassem tot; que digui el qui, per gloria dels moralistes olotins i de tots els comitès de la defensa social de tots els pobles i comarques, s'anomena «El Deber», nom gloriosíssim que mes de quatre cops haurem de traslladar-lo els nostres llavis en la terrible lluita que hem de sostenir contra el satanisme i les fraternitats republicanes; encaterinat us dic amb tot lo que sigui lluita, perquè sense lluita no hi ha vida, ni hi ha la vida sense lluita, jo us saludo afectuosament.

«Avans, però, me l'auréu de perdonar, que no fos cas que, improvisant com improviso, s'escapessin de la meua boca pecadora paraules

imprecises i poc justes, car héu de saber que no soc pas cap orador, sinó un entussiasta no més de tota lluita; i dic entussiasta de la lluita perquè la lluita es la victòria (com s'ha comprovat aquí) i pequé la lluita al fi i al cap es lluita.»

Parla després de que ell es catòlic, apostòlic i romà, de que ell es l'eucarregat de vendre les butlles, de que les d'aquest any seràn millors i més barates que les de l'any passat. Torna altre cop a dir que li perdonin allò de «el calor de l'improvisació» i de que—altre cop—la lluita es lo millor del mon.

«Pero tampoc hem d'oblidar que els interessos de la pau.....

(El gendre del Sr. Carlets a cau d'orella del Sr. Ventura Butifarra:—Are s'acaba.

DE CARN D'OLLA

La pilota

Diumenge passat feren un caldo molt magre els de Port-Bou, ¡Sembla estrany! perquè els de l'«Olot Deportivo», per medi d'en Brutau, primer i bé; segonament per en Coderch i bé; tercerament per en Greemvell, pistonudament bé; i per últim en Bori gran, també bé, tiraren quatre vegades la pilota a l'olla de Port-Bou, i malgrat això, resultà que'ls de casa se les menjaren, sens deixar-ne cap bocí pels de la frontera. De la manera que ho feien i ho convinaven uns i altres, ens agradà arximoltíssim.

El noi petit de can Caldés feia tant bé de jutje, que fins ens posarem tristos perquè pensàvem amb D. Lluís M.ª de Mesa que amb la seva simpàtica família ens deixava l'endemà per a anar a Màlaga, quin lloc desitgem que'ls sigui grat.

La horrorosa conflagració europea, aviat no serà res.

A primeres hores d'aquet matí hem rebut un telefonema firmat pels senyors Kaiser, Francisco Josep, Zar de totes les Russies, Jordi d'Inglaterra, Poncaré i caia senyora, en el que'ns demanen la nostre intervenció diplomàtica per a veurer si logrem evitar que de tot això que'n diuen Europa s'en fassi una truita.

Nosaltres que som molt humanitaris, consentim en lo sollicitat per les grans potències enfadades i treurem tots els nostres celebrats recursos diplomàtics que fins ara teniem amagats per un excés de modestia, i estem segurs que imposarem la pau universal. Per de moment ja hem telefonat a l'Almirall de l'esquadra inglesa per a que demà, a primera hora, se arrivi fins aquí'l Ravell, en quines aigües hi tindran lloc les primeres conferències pacifistes hasta lograr que les nacions interessades firmin el Tractat de la Pau del Ravell.